



Borut Čeh, Labena

»Nekaj let nazaj smo v Srbiji sklepali posel, kjer smo stranko, veliko prehram- beno industrijo, obiskali s partnerjem z Danske. Po nekaj urah pogovora okoli 12-ih popoldne ni bilo jasne odločitve da ali ne, vendar pa so nas vseeno, mislili smo da samo vljudnostno, povabili na kosilo. Usedli smo se in začeli so nositi rakijo, pa vino, pivo in na koncu še vodo. Nazdravili smo in nato so prinesli celega prašiča in vso prilogo. Z danskim partnerjem smo se malo spogledali in vprašali, če še kdo pride, na kar so gladko odkimali. Ko smo začeli jesti, so rekli, da imamo čas, da se dogovorimo o podrobnostih, dokler ne bomo vsi siti. In tako je bilo. Vsega nismo uspeli pojesti, vendar smo se o vsem pogovorili in dogovorili. Nauk te zgodbe je, da so pota posla različna in vedno okolju prilagojena, v nekaterih kulturah je za uspešen zaključek nujno vključena tudi moja strast, kuhinja.«